

bruidegom met twee moeders

Els Leijs is detective en gespecialiseerd in het opsporen van uit het oog verloren familieleden of oude vrienden. Ze bespreekt in elke Catherine een voorbeeld uit haar praktijk.

gediplomeerd detective

Na jarenlang voor *KRO Spoorloos* te hebben gewerkt, begon Els Leijs (54) ruim 4,5 jaar geleden met haar detectivebureau. Inmiddels heeft ze honderden mensen geholpen met het vinden van een dierbare. Voor de grote groep die niet actief op zoek wil gaan of die bijvoorbeeld alleen over de voornaam van de zoekgeraakte persoon beschikt, zette ze een Contactregister op internet (www.contactregister.nl). Daarnaast houdt Els zich ook bezig met het meer klassieke detectivewerk.

Ad (29) staat op het punt van trouwen. Hij wil graag meer weten over zijn biologische moeder, die hem als baby heeft afgestaan, omdat hij hoopt dat ze bij zijn huwelijk zal kunnen zijn.

Het was een hele invasie: Ad kwam mét zijn vriendin én zijn adoptievader op de afspraak. Ik wist nog niet veel van zijn zaak, alleen dat hij zijn biologische moeder zocht. Ads adoptievader Henk vertelde hoe hij en zijn vrouw Ad als baby hadden geadopteerd. Nu was Ad bijna dertig en hij ging trouwen. Hij zou graag meer weten over zijn biologische moeder. Als zij nog leefde en het contact zou prettig verlopen, dan zou het wel heel leuk zijn als zij erbij zou kunnen zijn. Ik keek vragend naar Ad. Hij zei niet zoveel maar ik kon merken dat hij achter zijn Amsterdamse bravoure zenuwachtig was. In zijn ogen dacht ik nog veel meer te lezen: een diepe emotie, die hij misschien niet wilde tonen om zijn adoptievader niet te kwetsen. Veel adoptiekinderen denken dat ze zich niet kunnen uitspreken over hun wens om hun biologische ouders te vinden, omdat ze bang zijn hun adoptieouders te kwetsen. Ik vroeg Ad wat hij er zelf van vond. "Tja," zei hij, "om eerlijk te zijn: als het een leuk iemand is, die mij ook graag wil ontmoeten, dan lijkt me dat geweldig. Maar als het iemand is die flink in de problemen zit of helemaal niet bij mij past, dan hoeft ik haar er niet bij op mijn trouwdag. Het liefst zou ik eerst om een hoekje willen kijken..." Ik legde hem uit dat dit nou juist een van de voordelen was van zoeken via mij. Ik leg het eerste contact en kan daardoor beide partijen een beetje voorbereiden. Als een van beide partijen het kalm aan wil doen kan er bijvoorbeeld eerst een briefwisseling volgen via mijn adres, eventueel gevolgd door een ontmoeting op neutraal terrein. Opeens zei Ad: "Weet je, ik denk dat mijn moeder me helemaal niet wilde afstaan. Ze heeft drie eisen

gesteld bij mijn adoptie. In de eerste plaats moest ik in haar buurt komen te wonen; ze woonde op de Leliegracht. Verder moest ik geplaatst worden bij mensen die al een kind hadden én ze moesten nog jong zijn." "Ja," viel Henk bij, "dat hoorden we destijds van de kinderbescherming. En alles klopte bij ons: we woonden boven onze winkel in ijzerwaren aan de Rozengracht en we hadden al een nichtje van ons geadopteerd, van wie de ouders bij een brand waren omgekomen." Ad was duidelijk geëmotioneerd toen hij zei: "Ik denk dat ze hoopte dat het niet door zou gaan vanwege al die extra eisen. In elk geval kun je eruit opmaken dat het haar heel veel uitmaakte waar ik terecht kwam. Dus ze zal wel van me gehouden hebben." Henk vervolgde: "We hebben haar naam, geboortedatum en oude adres. Maar of ze daar nog woont? Ad is er wel eens langs gelopen, maar hij durfde niet aan te bellen." Met de beschikbare gegevens was Ads moeder Ank gauw gevonden. Zij woonde nog wel in Amsterdam, maar niet meer in haar oude buurtje. Ze was getrouwd en stond onder een andere naam in het telefoonboek. Ik stuurde haar een brief met het verzoek mij te bellen, omdat er iemand naar haar op zoek was. In zo'n eerste brief zeg ik niet meteen waar het om gaat. Het duurde vier dagen voordat ze me belde. Haar stem trilde terwijl ze vroeg wie haar zocht. Ik vertelde dat het haar zoon Adriaan was, geboren in 1976. Daarna bleef het stil en uiteindelijk zei ze: "Ik bel nog wel terug." Dat deed ze al de volgende dag. Ze klonk ontzettend blij en vertelde dat ze samen met haar man eerst een potje had zitten janken. De instelling waar ze was bevalen haalde de kinderen meteen weg.

Pas nu, 30 jaar later, wist Ank dat ze destijds een zoon had gekregen

De moeder kreeg zelfs niet te horen of het een jongen of een meisje was. Ze had twee namen moeten opgeven: een jongens- en een meisjesnaam: Adriaan en Annemieke. Nu pas wist ze dat ze dertig jaar geleden een zoon had gekregen. De zuster die had geholpen bij de bevalling had gezegd dat het zo beter was. Dan kon ze zich niet hechten aan de baby. "Maar," zei Ank, "ik heb er elke dag van mijn leven aan gedacht. Ik wist niet eens of ik aan een dochter of een zoon moest denken. Zo heb ik er juist méér verdriet van gehad." Het bleek ongelofelijk goed te klikken. Ank had met haar man, die altijd

had geweten van haar kind, nog een zoon gekregen. Vijf jaar jonger dan Ad. Binnen een week ontmoetten ze elkaar en daarna gingen Ads adoptieouders bij Ank en haar man op bezoek. Ze nodigden hen uit voor het huwelijk. In augustus trouwde Ad met zijn vriendin en hij had zijn twee moeders vooraan gezet tijdens de ceremonie. Ik vroeg hem of hij nu alles had wat zijn hartje begeerde. "Voorlopig wel," zei hij, "maar over een paar maanden gaan we mijn biologische vader zoeken. Ank heeft beloofd me alles over hem te vertellen, dus dan kom ik bij je terug! Maar eerst op huwelijksreis!"

Via www.contactregister.nl kun je proberen zoekgeraakte personen op te sporen.

contactregister

Lambretta Club Haarlem

Tini Kösters was van jongs af aan verliefd op Lambretta-scooters. Op haar zeventiende had ze al een vergunning om te mogen oefenen op de Zeeweg in Heiloo, waar ze woonde. Zodra ze 18 was, haalde ze haar motorrijbewijs en zette ze haar spaargeld om in een glanzende Lambretta! Ze werd lid van de Lambretta Club Haarlem. Samen met vriendinnen als Tini Apeldoorn, Rens Akkerman en Gre Leek maakte ze uitstapjes met de club: puzzelritten, kampeerweekenden en zelfs vakanties! We schrijven de jaren '60, dus een andere tijd dan nu. Op de kampeerterreinen werd gescheiden geslapen en de voorzitter (die zelf getrouwd was) hield dat scherp in de gaten! Tini zit vol verhalen over de nachtritjes, over behendigheids spelletjes op de scooter, kamperen in een zwembad of zelfs

op luchtbedjes in de plaatselijke bibliotheek. Er waren Lambretta Clubs in heel Nederland en de leden zochten elkaar geregeld op. Na een jaar of vijf viel de club uit elkaar: men trouwde, verhuisde of kreeg andere interesses. Tini heeft goede herinneringen aan de Lambretta-tijd en ze zou het erg leuk vinden mensen van vroeger terug te zien. Behalve de hierboven genoemde vrouwen, herinnert ze zich nog de namen van Cor en Jan Sellmeyer, Harry de Graaf uit Zandvoort, Gerda en Frans, Ria (die in een melkwinkel werkte), Rietje, Nel, Fietje en Siem. Door de uitstapjes leerde ze ook Bep van der Berg uit Rotterdam kennen, die bij Van Nelle werkte.

Op zoek naar halfbroer Max

Brigitte Sanders heeft zich meteen opgegeven zodra ze van het Contactregister hoorde. Ze vertelt: "Mijn vader, Hugo Sanders, heeft na zijn huwelijk met mijn moeder een relatie gekregen met een vrouw, die Maggie heette. Waarschijnlijk

een Engelse. Hij heeft met haar samengewoond en ze hebben een zoon gekregen, die Max heet. Ik heb hem nooit gezien, ik was toen nog heel jong en er was geen contact meer tussen mijn ouders. Mijn vader is jong overleden en ik heb nu contact met zijn broer, mijn oom Ben. Mijn oom weet niet waar Max en zijn moeder zijn gebleven en hij weet ook niet de achternaam van Maggie. Mijn vader heeft Max nooit erkend. Ik hoop dat Max ooit op zoek gaat naar de familieleden van zijn biologische vader en dat hij dan bij mij uitkomt!"

Wie kent Jan Ro(o)zen uit Utrecht?

Ken jij Jan Roozen (of Rozen)? Misschien is het je vader of een vroegere buurman? In 1953 zat hij in dienst; hij was gelegerd op het eiland Texel en ondergebracht op de legerplaats De mok. In die tijd woonde hij in Utrecht. Laat ons weten als je hem kent, want iemand van vroeger is op zoek naar hem en zijn familie.

Wil je reageren, heb je een tip of wil je zelf op zoek naar een verloren gewaand familielid? Stuur dan een mail naar info@catherinemagazine.nl of info@iemandzoeken.nl. De helpdesk is telefonisch bereikbaar van 10.00 tot 15.00 uur via 0900-7009001 (80 ct/m). Brieven naar Leijs & Partners, Postbus 265, 1400 AG Bussum. www.iemandzoeken.nl of www.contactregister.nl